

Elveszett emberek

Berzilos kolónia, 2264. november 17-e, délelőtt 10 óra:

A planéta közelébe egy csillaghajó érkezett, melynek fedélzetén több ezer ember szolgált. Menekülő volt, az üldözők pedig szorosán a nyomában jártak. Csupán öt trokád vadászgép követte a hajó, mely hihetetlen tűzerőt képviselt. Már több fontosabb részét is megrongálták a hajónak, ami nem tudta felvenni velük a versenyt. Az ellenség könyörtelenül lecsapott, s nem kímélte sem a hajót, sem az embereket. A csillaghajó neve Hébé volt. De már a végét járta. Több helyen szökött a levegő, melyet az automata javítóegységek nem tudtak megjavítani. Több helyen lángok csaptak ki a hajóból, melyet a még megmaradt oxigén táplált.

A hajó közelébe érve ismét tüzet nyitottak a támadók, s nem könyörültek. Egymás után csapódtak be a töltetek a hajótestbe, mely nem bírta azt sokáig. A fedélzetén a kapitány kiadta a menekülési parancsot, s mindenki a mentőkabinokhoz sietett. Ám ezalatt sem szűntek meg a robbanások. A hajó részei egymás után szakadtak el egymástól, másodpercről másodpercre egyre kevesebb helyre lehetett eljutni, s az egyik kritikus pillanatban a vadászok eltalálták a hajtóművet. Ekkor pecsételődött meg a Hébé sorsa. Az égben lepecsételtek a papirost, miszerint a csillaghajónak és legénységének pusztulnia kell.

Az öt trokád elhagyta a környéket, nem hipertérbe ugrottak, hanem azt a bizonyos fehér port hagyták hátra, mely bizonyította, hogy ott jártak.

A Hébé már a Berzilos mellé ért, mikor a motorok felrobbantak, s a detonáció futótűzként söpört végig a hajón. A hajó a bolygó felé fordult, a gravitáció lefelé kezdte húzni, de már későn. A robbanások sorozata elérte a parancsnoki hidat is, s aki addig nem menekült el, az most mind meghalt. A hajót egy utolsó erő darabjaira szaggatta, s már nem menekülhetett senki sem. Csupán néhány mentőkabin hullott alá az égből a többi ezer hulladékkal együtt. A lakott területeken az emberek érdeklődve figyelték az eseményeket, először nem tudták mi az, de mikor a hajó a közelbe ért, kirajzolódtak vonalai, s mindenki aggódva követte a hajó utolsó pár percét.

Ám elpusztult, s a mentőkabinok egymás után érkeztek a felszínre, legtöbbször az óceánba zuhant, de voltak, melyek a szárazföldet értek. Nem tudtak manőverezni, mert a robbanás legtöbbszörnek tönkretette a vezérlést, s csak a szerencse menthette meg őket.

Ezek az apró járművek leginkább egy kerék nélküli teherautóra hasonlítottak, s egybe maximum tizenegy ember fért el. Volt benne ivóvíz, s némi élelem, meg a vezérlőpanel. A tíz ülés két oldalon helyezkedett el, öt-öt egymás mellett, s egy, aki a gépet irányítja. Habár belső térfogata csupán a fele a teljes hajónak, de minden rendszer sok helyet foglal, s a motorok is bőséges helyet vesznek el. Kívülről többnyire egy téglatest, melynek egyik oldalán a hajtóművek foglalnak helyet, az eleje pedig lekerekített, mint az autóknál. Ezek a kabinok mindegyike világosszürke színű, soha nem festettek egyet sem színesre.

Az egyik ilyen kabin a szárazföldön ért célba, az egyik olyan szigeten, mely a két legnagyobb kontinens között helyezkedik el. Ám e sziget mellett még számos kisebb-nagyobb szárazföld is kiemelkedett a vízből, s egy gyönyörű atoll képződött ezekből.

A hajó egy közepes nagyságú sziget partján landolt, melyen rengeteg fa és más növény élte boldog életét. Emberi életnek nyoma nem látszott, mintha még sohasem jártak volna errefelé. A partot homok borította, ahol a köveken teknősök sütkéreztek. Habár itt nem voltak őshonosak, de az emberek mindent kitalálnak, s betelepítették e bolygóra a Földön már veszélyeztetett állatfajokat. Úgy tűnt, a teknősök szeretik ezt a környezetet is, ami szinte egy és ugyanaz volt a Földével.

A bolygón éltek kék és más levelű fák is, de ezeken a részeken még mindig a zöld levelű fák domináltak. A fű is zölden burjánzott, holott számos más virágfaj édegett errefelé.

A kabin ajtaja kinyílt, s lassan kikecmeregtek a benne lévő emberek. Ebben a járműben mindössze öten voltak. Három férfi és két nő. Egyik sem volt idősebb harmincnél, mert a Hébé legénysége szinte csak fiatalokat tartalmazott. Mindenféle népből kerültek a legénység közé, szóval nemcsak amerikaiak, hanem spanyolok, franciák, németek, olaszok, portugálok, magyarok, törökök, oroszok, lengyelek és még megannyi más ázsiai nép is.

A legrangosabb a túlélők között ezen a hajón egy őrmester volt, Oliver Riemann személyében. Magas és izmos ember, aki sokszor túl morcosnak tűnt, pedig csak az arca tükrözte azt, mert általában elég jó kedvű szokott lenni. Haját nem szerette hosszúra növeszteni, éppen ezért most is kopasz volt, s barna szemében mindig a harci szellem tüze égett. Sokszor akart verekedni, de féken tudta tartani magát. Talán ő lehetett a legöregebb, olyan harminc év körüli. Ő lépett ki először a hajóból, s körbenézett. Megcsodálta a tájat és rosszállóan rázta a fejét.

- Hát emberek, itt nem lesz se lövöldözés, se öldöklés. Ez túl csöndes hely. Valószínűleg még a madarak is csak átutazóban jöhetnek erre. – de a fákon volt madár bőven. Énekük messzire elhallatszódott, s mint valami természeti zenekar úgy szólt kórusba a madárseregek nótája. – Azt hiszem lesz egy kis időnk, míg ránk találunk.

- Ahogy én néztem egy lakatlan szigetcsoport egy tagján vagyunk. A legközelebbi város hétezer kilométerre fekszik innen. Bőven lesz időnk, főleg, hogy a földet éréskor meghibásodott szinte az összes műszer. – bújt ki másodiknak egy huszonöt éves srác, aki a műszaki dolgokban nagyon jártas volt. Ő nem akart megölni senkit, ha nem kellett. Mindent békésen szeretett volna tenni, csak sokszor nem rajta múlt. Ő is a rövid haj mellett tette le a voksot, de neki azért az a haj tényleg rövid volt, s barna szemei inkább visszahúzódó természetét takarták. Nem is dagadtak annyira az izmai, ám kellő erő benne is megbújt, csak nem látszott rajta. – Napokig eltarthat a javítás. – A neve Taru, azaz csak így becézték, mert a valódi neve Tárnoki Rudolf volt, de a Hébé fedélzetén csak Tarunak szólították.

- Szegény Hébé. Soha többé nem fogjuk látni. De legalább túléljük, s elmondhatjuk magunkról, hogy szerencsések vagyunk.

- Jól seggbe kellett volna rúgni azokat a szemét idegeneket! – lépett ki egy hosszú hajú férfi a mentőkabinból, s egy nőt segített ki, aki még a hajón sérült meg. A férfi lefektette a

nőt a partra, s pár perc alatt megvizsgálta a kezén lévő terjedelmes műszer segítségével. – Nem tört el semmi, csak néhány nagy púp lett. – Állt fel az ember, aki orvosi teendőket látott el. Nem is nézett ki gonosz és gyilkoló gépnek, de az ereje meg volt hozzá. Minden nap nehéz súlyzókat emelgetett, de mindig gondoskodott a betegeiről is. Az ő neve Rhys Arquette. Hosszú sötét haját több kisebb részre osztotta, s úgy fűzte őket egybe, mindig valami mogorva pofát vágva hozzá, ha el akart ijeszteni valakit, mert vele aztán senki sem kezdett ki. Most megnézte a tájat, főleg a hatalmas és végtelennek tűnő óceánt, melyből még a közelben jó pár sziget emelkedett ki.

- Rég voltam már bolygón. – szolt a nő, aki a földön feküdt, s hosszú szőke haját igazgatta, majd felült. Ő volt a Hébé pilótája, mindaddig, amíg fel nem robbant, de még idejében elhagyta a haldokló gépezetet. Gyönyörű barna szemei szeretet sugároztak, nem szeretett kiabálni senkivel se, mindig békés módon akarta megoldani az ügyeket. Nem lehetett több mint huszonnégy, viszont őt mindig meg kellett nézni, ha elhagyhatta a pilótafülkét, az emberek mindig utánanéztek. Hangja kicsit mélyebb volt a megszokott női hangoknál, de kedvesen szolt mindenkire. Arca szép és mosolygós volt, s emellett formás idomai még szebbé tették. Őt Laura Nicole-nak hívták. – De vajon hányan éltek túl a robbanást?

- Az egy jó kérdés. Nem fogjuk egyhamar megtudni.

- Miért nem? – kérdezte az őrmester, de mikor a tenger felé pillantott már ő is észrevette. – Ó, ó!

- A Berzilos Fekete Vihara. Nem egy szép kis álom. Ha nem találnak meg tíz órán belül, akkor egy szép kis szélvihart kell átvészelnünk. Nem éppen a legszebb dolog ezen a planétán.

- Talán elmellőz minket.

- Jobb lenne. Nem akarok ismét összetűzésbe kerülni az elemekkel. – közölte Rudi, s benézett a mentőkabinba. – Te nem akarsz kijönni?

- Ah, de... jobb lesz nem gondolkodni. Most nincs sok erőm hozzá. – felelte egy barna hajú nő, s ő is kisétált a kabinból. Haja a válláig ért, sötét szeme most még szomorúbbá tették arcát. Pedig ő is mosolyogni szokott, csakhogy elpusztult a hajó, amin ő is szolgált. Karcsú teste és szép vonalai kiemelték gyönyörű alakját. Nem nőtt magasra, csak 168 cm-re, de mindenki szerette őt, ezt a huszonhárom éves leányzót. Sok mindent megélt már a Hébében, de most el kellett hagynia. Lekuporodott a fűbe, s mindenki csendben maradt. De ő sokkal érzékenyebb volt, s most sírva fakadt. Arcát a tenyerébe temette és sírt. Halkan, s csendben, de sírt. Őt Hadas Liliánának hívták. Ő is egészségügyi tisztként szolgált.

- Mit fogunk most tenni, őrmester? – kérdezte Taru.

- Nem tudom. Erre nem készültem fel. – felelte a tiszt és ismét hosszú percek teltek el csendben, senki sem szolt a másikhöz.

Mindannyian szomorúan és csüggedten néztek maguk elé, s nem tudtak ellene mit tenni. Számukra a Hébé volt az egyetlen reményük. Most azonban elveszett mindenük. A hajó, a legénység és a barátaik. Ezen a hajón főleg magányos és árva önkéntes emberek kerültek fel, s ezért érthető, ha még jobban sajnálják a többieket. Pedig mások is túléltek, de nem mindenki, és ez volt a szomorú.

Úgy tűnt, hogy még a vihar is feljűk közeledik, szóval valamit tenniük kellett. Ezért az őrmester törte meg a nyomasztó csendet.

- Én is nagyon sajnálom, ami a többiekkel történt, mert a barátaink voltak, s mert éve-kig együtt szolgáltunk, de most más feladatot kaptunk az élettől. Ott jön az a vihar, s jobb lesz valami menedéket csinálni, ha elsodor minket az óceán felé és elsüllyedünk, akkor mi is meghalunk. Túl kell élnünk! Ezért menekültünk meg. Ki fog segíteni? – nézett körbe a csapaton, s mivel először nem emelte fel senki, hát a dokihoz szolt. – Rhys, benne vagy?

- Nem azért ugrottam gyorsan mentőkabinba a Hében, hogy most egy hülye vihar miatt haljak meg. Segítek. Rám számíthat.

- Köszönöm. Laura?

- Igen, persze.

- Helyes. Taru?

- Nem kell aggódnia főnök. Én megteszek mindent, amit tudok.

- És te, Liliána?

- Benne vagyok. – szípigott még egy kicsit az egészségügyis.

- Rendben. Akkor nézzük, mit tehetünk egyelőre. Nagyon nem szeretnék heteket tölteni ezen a szigeten. Nem ehhez vagyok szokva.

- Pedig nekem tetszik. – űlt rá nagy nehezen az egyik kőre Laura.

- Magának lehet, de nekem nem. Nincs bajom sem a környezettel, még azzal a viharral se, ha elmehetnék innen, de itt kell lennem több napon keresztül, s ez nekem nem okoz valami nagy örömet. Taru, meg tudod javítani a kommunikációs rendszert?

- Hát azt nem tudom biztosra venni, de azért megpróbálom. Egy mentőkabinba nem tesznek mindenféle műszert, meg szerszámot, úgyhogy abból kell gazdálkodnom, amin van. De megteszek mindent.

- Rendben. Rhys szét kellene nézni a szigeten, hátha van itt valami, amiről jobb, ha tudunk.

- Már megyek is. Olykor egy fegyver jobban nyomatékosít, mint a puszta erő. – csapott egyet az oldalán lévő fegyverre, majd elindult, be a fák közé.

- De legkésőbb egy óra múlva legyél itt. – szolt utána. – Akkor jobb, ha munkához látunk. – ment segíteni Riemann is.

A fák között Rhys lassan bandukolt, s bizott benne, hogy nem tartózkodik senki más a szigeten. Csak a madarak csicsérgését hallotta és olykor a víz csobogását, mikor kövekre vagy sziklákra csapódik. A fák és bokrok ritkásan álltak, nem nyújtottak nagy fedezéket, de hamar eltakarták az ember szeme elől a tájat. A fű beljebb is zölden burjánzott, virágokkal teli és imitt-amott pókhálók is feszültek. Némelyik fán mókusok is szaladgáltak, de más állatokat nem lehetett látni. Először felfelé haladt a dombon, majd lefelé egy lankás oldalon. Pár perc múlva az aljon egy tisztás kezdett látszódni, melyet két oldalról hatalmas sziklák öveznek. A mezőn csak egy kis pocsolya húzódott, s itt is a zöld fű.

- Sehol senki. Elég nyugodt sziget ez. Hála az égnek, most nem fognak ránk lövöldözni. Na lássuk, mit takarsz még el előlem! – végigsétált a réten, majd ismét egy domb vezetett felfelé. Itt már sűrűbben álltak a bozótok és a bokrok. Ide már több erő kellett, mert mere-

dekebb és magasabb is volt az előzőnél. Óvatosan lebújt a tetején az egyik bokor mögé, s kémlelni kezdte a tájat. Lefelé már alig állt néhány fa és bokor, s jól látszódott a környék. Csak sziklák bal oldalt és szinte csak fű a másikon. Lesétált és a völgy itt már hosszúra nyúlt, mindkét oldalt dombok szegélyezték, sehol nem látszott se állatot, se embert. A bal oldalon álló domb jóval sziklásabb volt, mint a másik, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Végigballagott a völgyben, s a negyed óra séta után a másik parton lyukadt ki. – Elég kicsi sziget, de megteszi.

Visszafordult, és indult visszafelé. Ám a távolban, még a partról meglátott egy kis füstöt, ami a sziklás domb mögül emelkedett a magasba.

- Vagy mégsem vagyunk egyedül? – kérdezte magától és elővette a pisztolyát. Kibiztosította és lassan elindult a füst irányába.

A mentőkabinnál Oliver a rádiót nézegette, s azt tapasztalta, hogy még az sem működik. Levette a válláról és nézegetni kezdte.

- Még ez a kis vacak is elromlik. Miért nem működik nekünk semmink?

- Nem rossz, csak éppen zavarják. – jelentette Rudi.

- Ki zavarja ezt a bizgentyűt? Hát a Berzilos környékén ellenség sincs.

- Ez igaz, s nem ki, hanem mi. Az a közelő vihar. Nem egyszerű vihar az uram. – jött elő a kabinból a szerelő és a felugrott a kabin tetejére. – Elektromágneses és egyre erősödik. Nem tudom mikor ér ide, hol gyorsabban, hol lassabban jön, de kemény lesz, az biztos. Nagyon sötét. – tudták mindannyian, mert látták. Szinte koromfekete felhők gyülekeztek a horizont fölött, s még jobban elsötétítették a Berzilos eget, amely így is eléggé áttetsző volt, s mindig ki lehetett tekinteni az űrbe.

- Akkor örüljünk, míg szép időnk van. Remélem, rajtunk kívül nincs senki más a szigeten, bár most lenne kedvem elverni néhány koszos kis idegent.

A másik parton a doki megkerülte a dombot és óvatosan közeledett a füst forrása felé. Nem tudta kik vagy hányan vannak, s azt sem tudta, hogy ellenségek vagy barátok. Inkább vigyázott, mintsem egyből lelőjék. Volt már tapasztalata az ilyen ügyekben. Amikor már túl közel került, lehasalt és kúszva ment tovább. Hangokat nem hallott, de sejtette, hogy vannak a tűz környékén. Az egyik közeli bokor mögött megállt és kinézett. Egy házat látott, mely a sziklába volt vésve. A kéményén keresztül jött ki a füst. A házat szépen kifaragták a kőből, s fakerítéssel egy kis udvart is elzártak.

Arquette felállt és kisétált a fák közül. Pisztolyát a kezében tartotta, de nem készült összecsapásra. Besétált a kapun és megállt az udvar közepén. Az udvar egyik felében egy hosszú és nagy kert indult el, s másikon pedig virágok nőttek. Sehol nem látott senkit. Így tehát bekopogott a házba, de még onnan sem jött válasz. Benyitott, de a szoba üres volt. Szinte minden fából készült. Az asztal és a körülötte lévő két szék a sarokban, egy hosszú konyhaszekrény a túloldalt és a padlózat is. Az ajtóval szemben lévő tűzhely már kőből faragták ki és rajta egy edényben főtt valami. A doki beljebb ment és átnézett a másik szobába is, de ott sem tartózkodott senki a két ágyon és egy szekrényen kívül. Két ajtót is látott, kinyitott őket, de az egyikből csak egy másik szobácska nyílt, míg a másik a pincébe vezetett. Lesietett a pincébe, mert a fák nagyon ropogtak a lába alatt, de ott se talált senkit

a berendezésen kívül, ami néhány hordóból állt csak. Visszament, de akkor már hangokat hallott. Valakik közeledtek az udvaron. Mire az ablakhoz ért, addigra már eltűntek. A fal mögé ugrott, ahonnan az ajtó nyílt és várt. Hallotta, amint benyit valaki a legelső szobába. Női hangokat hallott, de nem tudta mennyien lehetnek. Úgy vélte ketten lehetnek.

Nem tudta, mit tegyen, úgyhogy inkább elment a fal mellől, s gyorsan kimászott az ablakon, de alig ért ki, utána lőttek.

- Álljon meg! – kiáltotta a nő, mire a férfi jobbnak látta, ha nem játssza a bújócskát. Felemelte a kezét, de a pisztoly a kezében maradt. – Ki maga és mit keres itt? Forduljon meg! – hangzottak a parancsok, s az ablak előtt álló ember megfordult a köves járdán. Akkor látta, hogy az egyik nő az ablakban, a másik az ajtóból fogja rá a fegyvert. Az ablakban lévőnek rövid fekete haja volt és már a negyven körül lehetett. A másik még csak egy lány volt, de ő is már tizenöt körül járt. Neki is rövid barna haja volt, s kedves tekintete, csak-hogy most mindketten fegyvert szegeztek a férfira.

- Szóval... én nem akarok bántani senkit, úgyhogy ezt leteszem. – mutatott lassan és nyugodt mozdulatokkal a fegyverére a doki.

- Helyes. De ha nem bánja, mi inkább nem tesszük le. Nem bízunk a maguk féle csavargókban, s az olyanokban sem, akik véletlenül tévednek ide! Megkérdezem még egyszer, ki maga?

- Megértettem. Én Rhys Arquette vagyok a Kolóniai Egyesült Szövetségtől. A Hébé csilaghajón szolgáltam, ami most robbant fel, s egy vagyok a túlélők közül.

- A robbanást azt láttuk, de azt nem, hogy ide is becsapódott egy. Tudja, a vihar miatt készülnünk kell, de ez nem fontos. Mit kerestek a házunkban?

- Körbejárom a szigetet, s láttam, hogy ég a tűz, szóval megnéztem kik vannak itt, de nem találtam itthon senkit.

- És miért ugrál ki az ablakon?

- Talán mondhatom azt, hogy megszokásból. Tudja, a katonánknak nem könnyű a dolguk, még akkor sem, ha orvos az ember.

- Tudja fura egy fickó maga, de elhiszem, amit mond. – tette el a fegyverét a nő. – Gyere be Vivien és tedd el a fegyvert. Maga pedig eldöntheti, hogy bejön, vagy tisztelettel távozik.

-Hát ez jó kérdés. Tudja, vissza kellene mennem az őrmesterhez, mert ideges tud lenni, ha nem térek időben vissza. De azért azt elárulná, hogy van itt jó kávé?

- Az van. Az idő gyorsan megérleli a kávészemeket. Jöjjön, két percet rá tud szánni, főzök magának eredeti földi kávé. Jöjjön, nem fogom megmérgezni!

- Hát, ezt nagyon remélem. – indult el az ajtó felé Rhys. – Szeretek bízni az emberekben, csak ezt nem lehet mindig megtenni.

- Üljön le nyugodtan. Időbe telik, amíg megfőzöm magának a kávéját. Nem tudom miért pont ide kellett zuhanniuk, hisz errefelé még számos más sziget is van. Mi olyan nyugodtan élünk itt, habár néha ránk támadnak a fosztogatók, ezért kellene a fegyverek. Ám ezek a fosztogatók általában nem is emberek.

- Hogy? – nézett fel a nőre a doki, aki eddig az asztalt bámulta. – Mi az, hogy nem emberek?

- Nem tudom micsodák, mert nem mutatkoznak be, de csak itt járkálnak a sziget környékén, s elvisznek mindent, amit csak tudnak, de mostanában lelőttünk párat. Ha akarja, megnézheti őket. Valami körön át jönnek, azt mondták.

- Ez érdekel. Merre láthatom őket?

- Itt vannak hátul. Vagyis csak egy maradt. A többit elégettük már napokkal ezelőtt. Akkor jártak itt utoljára. Jöjjön, megmutatom. – intett az asszony, s kimentek az udvarra, majd egy kis fészerhez értek, amit szintén a sziklába vájtak. – Itt van. Nézze, megismeri?

- Hmm... mintha már láttam volna valahol. – elmélkedett a doktor, majd hirtelen beugrott neki. – Igen, tudom hol láttam ezt a manust. – mutatott a furcsa szárnyú kis lényre, mely hasonlított egy madárra. – Ez egy szárnyas. Belion szigetén már láttam őket.

- Szárnyas? Micsoda idióta név!

- Csak ne becsülje le őket. Attól, hogy ez a nevük még erősek, habár technikailag nem annyira.

- Mindegy, csak érdekelt, hogy hívják. Jöjjön, biztosan elkészült a kávé.

Visszamentek a házba, s az asszony egy pohárba töltötte a kávékat és letette az asztalra.

- Tessék, nyugodtan igya meg. Kér bele valamit?

- Nem, köszönöm. Megkérdezhetem, hogy hívják?

- Igen, az én nevem Szilvia, a lányom pedig Vivien. Eléledgelnénk itt békésen, ha nem lennének azok a szörnyetegek.

- Az a kör még érdekelné engem. Merre fogom megtalálni? A sziget egyik végében. Azon az oldalon nagyon füves a terület, s két domb találkozásánál ott fekszik az a kör. Nem tudom, hogyan működik, de ott van. Abban a végében lesz. – mutatott arrafelé, amelyről Arquette érkezett.

- Köszönöm. – itta meg a férfi a kávékat, majd felállt a székből. – Nagyon finom. Rég ittam már igazi kávékat, s a szintetikus kávé mégsem olyan. Köszönöm a kávékat és hogy nem lóttek le. Talán majd még visszajövök a többiekkel együtt, de akkor, ha lehet, legyenek itt. Mert nem akarok megint betörni és utána magyarázkodni egy sort, rendben?

- Persze, szívesen látjuk magát és a társait. Van hová menniük a vihar elől?

- A mentőkabinunk talán kibírja azt. Sok mindent átéltünk már.

- Nem hinném, hogy kibírná. Ha úgy gondolják, akkor mi elszállásoljuk magukat a vihar idejére és még utána is. Hívja ide a barátait!

- Rendben és köszönök mindent. Remélem, még találkozunk. Addig is viszlát!

- Viszlát!

Rhys kisietett, aztán vissza a völgyön és dombokon át a hajóhoz. Addig ott javígtatták a mentőhajót. Oliver nyugodtan piszkálgatta a fegyverét, míg Taru perceként keresztül a kommunikációs panel alatt szerelte az egységet. Majd kibújt és mérgében rácsapott egyet.

- Így nem fog működni. – jelezte az őrmester.

- Tudom, de azt már nem tudom, hol a hiba. Nem az a baj, hogy közeledik ez az elektromos vihar, valami egyszerű oknál fogva nem működik.

- Talán rossz oldalánál fogsz hozzá. – bicegett be Laura.

- Meglehet, de csak a hibát keresem.

- Akkor legközelebb majd jobban fogod keresni. Kezd fogyni az energiánk. Ez nem egy fűziós reaktor. Ez hamar lemerül. Tartalékolni kell az energiánkat.

- Ez hiányzik nekünk. – tápáskodott fel a földről az őrmester és kinézett a kabinból. Hamarosan sötét is lesz. Kell ez nekünk? Merre késik már a segítség?

- Talán nem is tudják, hogy itt vagyunk.

- Pedig jobb lenne. – közölte Rudi. – Nekem nem éppen nyaralás ez itt. Főleg, hogy ez a kütyü nem szuperál itt. Már kicseréltem a fordító rendszert és a rádióhullámokat is ellenőriztem, többször is. Szóval nem tudom mi a gáz.

- És vele mi van? – nézett ki az ajtón a pilóta az egészségügyi tisztre, aki az egyik fa tövében üldögélt és csak bámult maga elé.

- Nem tudom. Nem valami vidám mostanában, már amióta elhagytuk a Hébet. Szegénynek ott volt a barátja is, aki mindig szerette őt. Hát, most már talán senkije nincs. De örülnék, ha az a fickó is megmenekült volna. Nem jó őt ilyen szomorúnak látni.

- Főleg most, hogy szükségünk lenne mindenkire.

- Amint látom Rhys már vissza is tért. Habár az egy óra mindjárt letelik. Pontos egy doki.

- Tudom. Kíváncsi vagyok mit látott.

- Én is. – így fogták magukat, s mindketten kibújtak a kis hajóból. Arquette az őrmester elé ment, a másik kettő pedig köré állt.

- Mit tudtál meg erről a helyről? Lakik itt valaki? – érdeklődött az őrmester, s eltette megtöltött pisztolyát.

- Van ezen a szigeten elég sok minden, noha nem túl nagy. Ha jól tudom, rajtunk kívül mindössze két nő lakik ezen a helyen. Tele van dombokkal és sziklával, s majdnem lelöttek. Ha olyan szempontból nézzük, akkor betörtem hozzájuk, mikor nem voltak otthon, de megmagyaráztam mindent. És kiderült még valami. Rendszeresen járnak ide a szárnyasok, a Belion szigetéről. Nem tudom, honnan jönnek, valamiféle körről beszéltek, de nem láttam melyik az. S még valami. Ha nem lenne biztonságos helyünk a vihar idejére, akkor hozzájuk elmehetünk. Szívesen fogadnak minket.

- A hajónk amúgy sem bírná ki, nincs már benne elég almalé, s a rádió sem akarja az igazságot. Szóval fel kellene pakolnunk és ellátogatnunk hozzájuk. – javasolta az őrmester.

- Biztos, hogy bizhatunk bennük? – érdeklődött Taru.

- Én hiszek nekik. Szerintem nem akarnak bántani minket. Amúgy is, két nő, mit vársz tőlük. De ha kötekedni akarsz, keress más partnert, mert jól bánnak a fegyverekkel. – figyelmeztette a szerelőt a doki.

- Akkor pakoljunk. Minél hamarabb el kell innen tűnnünk. Ez a szemét vihar nem fog elkerülni minket. – nézte a közeledő fekete felhőket az őrmester. – Amúgy sincs túl sok cuccunk, melyet elvihetnénk. Gyerünk emberek!

S az őrmester besietett a hajóba, felkapta a kis hátizsákját, s már készen is állt az indulásra. A többiek is felkapták a csomagjukat, s Taru még Liliána csomagját is vitte, aztán gyorsan a lányhoz sietett.

- Gyere, elmegyünk most innen. Nem szabad sírnod, az is lehet, hogy ott tartózkodik ő is az egyik mentőkabinban.

- Meglehet, de nagyon valószínűtlen. A csata előtt az egyik fegyverirányítóba ment, s ott maradt végig. Mikor menekültem ő még mindig ott volt... és... – nem tudta folytatni, ismét sírva fakadt, de megtörölte az orrát és felállt, Taru pedig segített neki.

- Én biztosra veszem, hogy túlélte, de gyere, mert ha most te akarsz elmenni, akkor neki nem lesz senki, akit megtalálhatna. Indulnunk kell. – segítette a lányt, s elindultak a dombon. A többiek is már a buckán felfelé masíroztak. Ugyanazon az úton haladtak végig, mint amelyiken először Rhys ment. Ám mikor hátranéztek még egyszer a hajójukra, akkor látták, hogy a felhők már a közelben vannak, s még alig telt el egy óra.

- Siessünk emberek! Nem jó az, ha egy ilyen vihart kell átvészelnünk a szabadban egy embernek. Szóval szedjék a lábukat! – kiáltotta az őrmester, s már mentek is lefelé a dombon. Húsz perc múlva ismét a háznál volt a doki, de most már a többieket is hozta, ahogy megígérte. Szilvia még a kertből szedte be a megmaradt gyümölcsöket és zöldségeket, s ebben Vivien is segített. Mikor odaértek éppen akkor cipelték be az utolsó kosarakkal a termést.

Mikor beértek letették az asztal mellé a kosarakat és köszöntötték a vendégeiket. Rhys bemutatott mindenkit, s végül ő csak annyit tett hozzá.

- A jó kávé is visszacsábítja az embert. De mennyi időnk van még a viharig?

- Ha jól számolom akkor még két óra, de egy óra múlva már az óvóhelyen kell lennünk. Szóval élvezzétek még itt azt az egy órát. – fejezte be a mondatot, miután egy hatalmas döngés pecsételte meg a mondatot.

Néhány perc múlva már egyre többször hallatszódott a mennydörgés, s éles csattanások követték meg, olykor pedig fényes villanások előzték meg az eseményt. Rhys felmászott a ház tetejére, majd onnan az egyik közeli sziklának a tetejére. Felállt a legtetejére és figyelte a közeledő fekete felhőket, mely egyre jobban elrejtették szeme elől a tájat. A jobb kezén lévő műszert felemelte, majd néhány gomb megnyomása után egy holografikus kép emelkedett ki a szerkezetből, mely a vihart bontotta fel elemeire. Több színskála is feltűnt a képernyőn, melyeket a számítógép bontott fel, s megvizsgálta a közelgő felhők alkotóelemeit.

- Ettől féltém! – szolt a doki, s még jobban kinagyította az elemzést, mire lassan már atomokra bontotta a felhőket. A holografikus kijelzőn csak a felhők látszódtak vörös, fekete és kék színek árnyalataiban, a képernyőn pedig az atomokat mutatta a műszer. A férfi rosszalló fejcsóválásba kezdett. – Ez nem egy szokványos vihar lesz! – kiáltott le az udvaron álló Olivernek és Tarunak, majd vissza lelép az udvarra. Akkor még Szilvia és Vivien is kijött és bevitték a kint maradt legutolsó kosarakat.

- Miért nem lesz szokványos? Mit találtál? – kérdezte sűrűn az őrmester.

- Megvizsgáltattam a felhőket és bekövetkezett az, amitől féltém. Nem általános vihar, de a megszokott időben. Ugyebár minket az erdhátiak üldöztek. S ők tették mindezt. – magyarázta Arquette. – Nem tudom, hogy és azt sem mikor, de valamiféle mérgező anyag van a felhőkben és sokkal több a töltött részecske benne.

- Nem tudod véletlenül, milyen alkotóelemek vannak a felhőkben? – érdeklődött Taru.
- De igen. Szulfidok, kálium, ammónium-klorid és rengeteg ón. Nem tudom, miért pont ilyen ösz-szetétellel akarnak minket megtámadni, de ez van benne. Csak az a baj, hogy ez a sziget nem fogja kibírni. Egyszerűen ránk omlik az egész. Nem elég vastag sziklatömb, s hatalmas erővel fog végigsöpörni az egész atollon.
- Van valami megoldás?
- Csak egy. El kell mennünk innen. Talán a norgok meg tudnák ezt állítani, de túl sok a talán. De egy biztos, mi nem fogjuk itt kibírni. Ez a sziklatömb úgy fog összeomlani, mint egy kártyavár.
- De nincs hajónk. S ez a legnagyobb baj. – közölte Rudi. – A mentőegységek pedig már nem fognak ideérni. Valószínűleg nem is lokalizáltak minket, mert akkor már itt lenne egy gép.
- Ha lokalizáltak, ha nem, akkor is itt vagyunk és a legrosszabbra kell számítanunk. – szolt Oliver. – Mégpedig minél előbb el kell tűnnünk innen, s azonnal, még a vihar elől!
- De...
- Nincs vita! Ám tudom, mit akart kérdezni. A kérdés pedig így hangzott volna, de hogyan megyünk el innen, nemde?
- Igen uram.
- A fenébe is, ne vitatkozzunk ezen! Nekünk megoldás kell! Talán a mentőhajónkba lesz annyi energia, hogy arrébb repüljünk néhány száz kilométerrel. Ott van egy-két sziget, melyen le tudnánk szállni és átvészelnénk ezt hatalmas szélvihart.
- Csak az a gond, hogy szegény hajónk nem tud még csak felszállni sem. Szóval erről tegyél le. – jegyezte meg Taru.
- Szóval, lássuk be, hogy nincs mit tenni, nem tudunk kitalálni semmi ésszerűt ennyi idő alatt. A gépünket nem tudjuk megjavítani, s más megoldást nem tudunk. – kezdett aggódni az őrmester is, majd halkán hozzátette. – Ajaj!
- Talán mi segíthetünk. – szólalt meg Szilvia, aki eddig mindvégig az ajtóban hallgatta az embereket. A többiek bent a konyhában üldögéltek, de ő az ajtóban állt, s hallott mindent. – Van egy régi hajónk elrejtve az erdő mélyén, csak már régen nem használtuk. Elrejtettük, hogy hátha még egyszer hasznát vesszük. De biztosan ennyire veszélyes ez a mostani vihar?
- Nos, sajnós az a baj, hogy igen. Még a levegőbe engedett vegyületek több óráig abban a viharfelhőben maradnak, aztán pedig szétoszlanak. Csakhogy mi azt itt nem fogjuk túlélni.
- Akkor jobb, ha gyorsan cselekszünk. Még van két óránk, míg ideér, szóval használjuk ki. Jöjjenek, megmutatom az utat. – intett az asszony, s előre sietett. Egy kisebb erdőbe vezette a három férfit, aminek legmélyén rengeteg lombbal és indával volt eltakarva a hajó. Alakja ovális volt, de négy lába tartotta a földön, hátul pedig három darab hajtómű búj meg. Közel húsz méter hosszú és tíz méter széles hajót pillanthattak meg a Hébé emberei. Nem tűnt régi hajónak, szinte minden újnak látszott kívülről. Nem bontották el a zöld növényzetet róla, inkább az asszony kinyitotta a zsilipkaput, s besétáltak a gépezet

belsejébe. Odabent is elég tágas hely tárult az emberek elé. Az elején helyezkedtek el az irányítópanelek, előttük két szék, oldalt pedig még négy. Két másik ajtó nyílt ebből a tágas teremből. Az egyik a hálószoba volt, a másik pedig a generátorterem. Kör alakú ajtók helyezkedtek el mindenfelé és néhány ovális ablak is. A falak hol szürkék, hol pedig halvány-sárgásan tündököltek, de mindenhol tisztaság uralkodott. Csak nem volt nagy fényáradat, a tisztaság mellett homály rontotta a látképet.

- Szép hajó. De működőképes? – érdeklődött Taru.

- Nem tudom, maga a szerelő, nézzen utána. Már négy éve itt fekszik ez a szállító, azóta sehová sem mentünk. – közölte Szilvia.

- Hű, hát remélem működnek az egységek. – indult el az egyik ajtó felé Rudi, mert ismerte az ilyen típusú hajókat, csak azt nem tudta, hogy reaktort vagy generátort építetteke bele. Nem kellett neki sok, mivel szüksége lett volna egy biztonsági kódra, ehelyett rögvest feltörte a kódot. A két oldalra húzódó ajtó azonban nem hozott boldogságot a műszaki embernek, ugyanis generátort látott odabent. – Hát ez remek! Ezt nem hosszú kirándulásra találták ki. Generátort építettek bele, nem reaktort. Amúgy napelemes?

- Nem, nincsenek elemeink.

- A hajónkon vannak még tárolt energiánk, azokat idehozhatnánk. – javasolta az őrmester.

– A kettő együtt talán elegendő kakaót biztosítana neki, s szépen meginná.

- Igen, én is erre gondoltam, de remélem, ha megissza, utána már repül is a kicsike. Nem szeretném, ha csak lenyelné, aztán meg alul kijönne. A mentőhajón négy elem maradt, azt el kellene valakiknek hozni. Addig én megpróbálom rendbe rakni ezt kütyüt.

- Gondolom, mi lennénk azok a valakik. Akkor menjünk is. – szólt Rhys, aztán mindketten elindultak. De azért még a doki hátraszólt az ajtóból, mint valamiféle megjegyzést.

– Mindig ránk marad a piszkos munka!

- Ne morogjon Arquette, ha máshol elbújunk a vihar elől, akkor nem lesz gond, s megérte cipelni azokat az elemeket. – nézte a közeledő sötét felhőket Oliver.

- Én is ebben reménykedem.

A két férfi a dombok között elindult a mentőkabin felé, hogy elhozzák a fontos energiátárolókat, mellyel talán meg tudják oldani a problémát. Mindannyian ebben reménykedtek, mert mégsem úszhatnak el a szigetről. Más megoldást pedig nem tudtak. Taru gyorsan megvizsgálta a generátorokat és kijavította az apró hibákat, majd mivel szüksége volt egy pilótára is, ezért behívta Laurát, hogy segítsen neki. Mivel a lány még mindig sántikált a szerelő segített neki, s elkísérte a székig.

- Most mutasd meg, hogy mennyire vagy jó pilóta! Hadd repüljön a kicsike! – biztatgatta a nőt, elindult vissza a generátorokhoz. Szilvia még visszament a házba, hogy megtegye a szükséges előkészületeket.

Az idő egyre rosszabbra fordult. A szél feltámadt, s elkezdett cseperegni az eső. A madarak elhallgattak, s elrepültek biztonságosabb helyekre. Először még gyengén fújt a szél, de egyre erősödött. A fák koronáját egyre erőteljesebben cibálta, de a hajó belsejében ezt nem látták.

Taru helyet csinált az érkező elemeknek a hátsó teremben, s beindította a generátoro-

kat, miután megjavította azt az apró hibát, ami a leállásért volt felelős. Hirtelen felkapcsolódott az összes lámpa és a fontosabb rendszerek mellett minden más működésbe lépett. A generátort ellenőrző panelen a fiú megnézte az állapotot, ami azért kecsegtető volt. A képernyőn hetven százalékgig szaladt fel a mérce, s ez azt mutatta, hogy a szükségeshez képest ennyi energiájuk van.

Laura is elkezdte a vizsgálatokat, és sorba jöttek az adatok. A hajtóművek rendben, a generátorok rendben, a létfenntartó rendszerek rendben, a navigációs rendszerek rendben voltak és még minden más szükséges eszköz készen állt.

- Ha kikapcsolnánk a nem szükséges dolgokat, akkor talán messzire szállhatna a madárka. – közölte Rudolf, miután a pilóta mellé ért. – A lámpák feleslegesen működnek, a pajzsokra ne pazaroljunk energiát, arra a néhány orvosi berendezésre nem tartunk igényt, és szerintem még a készenléti egységeket is le lehet állítani.

- Remélem, azért a hajót nem akarod leállítani. De jobb lenne, ha megnéznéd az egyes generátort, mert nincs ereje teljében. – hozta be a monitorra a generátorok sematikus rajzát, mely a legelső sárga színben tüntette fel.

- Rendben, ugyanis nem szeretném, ha útközben elfüstölnénk.

- Én addig átírányítom a nem szükséges energiát a tartalékok közé. Az automatikus javítórendszert aktiváltam, jobb lesz, ha kijavítunk minden hibaforrást.

- Igen, nem árt, ha egy darabban indulunk el. – szölt ki a generátorteremből a szerelő. Miután néhány perc után megbütykölte a kérdéses áramfejlesztőt, kibújt a gépek közül és visszasétált Laura mellé. – Na, most milyen?

- Kiváló.

- Csak azt nem értem, hogy itt mindössze hat szék van, de mi heten vagyunk, van pótszék?

- Ha gyerekülésre gondolsz, akkor mindjárt mutatok egyet. – válaszolta a lány, s egy másik panelhez gurult a székével, majd ott aktiválta a hetedik széket, s oldalt lenyílt egy rész, majd megjelent a szék. De ezek közül egy sem az a négy lábú kis szék volt, még csak nem is három lábú volt, hanem hasonlítottak a karosszékre, csak a karfára mindenféle paneleket építettek. A szék alja tömör volt, de súrlódásmentesen csúszott a padlózaton, s emellett nagyon kényelmesre is tervezték.

- Áh, most már megnyugodtam, hogy nem kell állnom a felszálláskor!

- Érdekes lenne, ha felszálláskor állnál. Emlékezetes lenne az a pillanat, mert biztosan kórházba kötnél ki, vagy még rosszabb helyen, de tudom te sem gondoltad komolyan.

- Hát nem is. Inkább lekötném magam az egyik ágyba, mintsem ácsorogjak felszálláskor.

- Jó megoldás lenne, de emiatt ne fájjon a fejed. Te is ülni fogsz, ahogy a többi.

- Pedig már reméltem, hogy tőled fogok jóét puszit kapni!

- Reménykedni szabad. – távolodott el a férfitől, majd kiszállt a székéből és végignézett az előtte lévő paneleken. – Ahhoz képest, hogy ez egy régi hajó, tökéletes állapotban van, mintha csak tegnap szállt volna le.

- Ettől függetlenül... - egy óriási csattanás hallatszott, majd egy még nagyobb dörgés.

Megmozdult a föld, vagy valami szikla esett a hajóra, de mindketten elestek a fedélzeten, viszont nem lett semmi komolyabb bajuk. Taru gyorsan odasietett a pilótához és felsegítette a székbe.

- Kösz. De mi volt ez?

- Nem tudom, de én most egy jóét puszira gondoltam. – szólt nyájasan a szerelő.

- Majd ha jó kisfiú leszel kaphatsz még többet is, de most a feladatra kell koncentrálnunk. – mosolygott a lány, s a panelekhez fordult, hogy ellenőrizze mi is történt. Taru próbált minél kedvesebb lenni vele, de nem csüggedt, a sikertelenség múlandó dolog, egyszer úgymint beköszönt a siker. Remélte, hogy minél előbb eljön ez a nap, de most tényleg a munkára kellett koncentrálniuk.

A doki és az őrmester is elérte a mentőhajót és kiszerezték az elemeket. A szél már felerősödött, s rángatta, cibálta a fák lombjait. Az eső is egyre hevesebben esett, a villámok és dörgések között pedig alig maradt szünet.

- Sietnünk kell, már nincs sok időnk!

- Tudom én azt jól őrmester, nem kell figyelmeztetnie! – kapta fel az elemeket a doki, amik két táska formájú dobozra hasonlítottak, miközben oldalt számos gomb és kijelző kapott helyett, a tetején pedig több mélyedés látszódott. Ezeket cipelték, amik egyenként nyomhattak vagy húsz kilót, de ők mégis elbírták. Az volt a különös az egészben, hogy nem veszekedtek, s alig támadt néha köztük vita. Szinte mindig megértették egymást, de mindig voltak kivételes esetek.

- Helyes! Akkor kapja magát és rohanjon vissza ezekkel! Nem örülök, hogy húszkilós ládikókat kell cipelnem egy veszélyes vihar közepén!

- Akkor meg siessen utánam, s ne maradjon le! – szólt hátra Rhys már-már futva.

- Nem fogok lemaradni ember! Nem szoktam!

- Remélem is, elég nagy baj lenne, ha vissza kellene jönnöm magáért! Nincs időnk, rohanunk kell! Mindjárt a fejünkre szakad az ég!

- Maga szerint mit csinálok én ebben az időben itt, lóbálom a lábam? Hát nem, szóval ne ugasson, inkább menjen! – kiáltott utána Oliver, majd futottak lefelé a dombon le a hosszú völgybe, hogy onnan aztán a hajóhoz érjenek. Már lent szaladtak az aljon, mikor a dörrenések között egy másik hang is megütötte a fülüket. Mindketten hátranéztek, s látták, hogy a partokról hatalmas füst gomolyog. A mentőhajó felrobbant. Valószínűleg az egyik villám okozta. – Jobb lesz nem fecsérelni az időt! – intett a fejével a tiszt, s megint futásnak eredtek.

A felhők már a sziget fölé értek, elsötétítették az amúgy is sötét eget, s eltakarták a napokat. Még a holdak sem látszódtak, csak a másik oldalon az égbolt rajta a sok csillaggal. Szinte minden másodpercben egy-egy villám csapott le vagy a szigetre, vagy a vízbe, mikor hol érte a talajt. A szél már igazi orkáni erejét mutatta, felkapott könnyebb tárgyakat, s vitte a levegőben. A gyenge eső szerencsére nem szemből érte a két férfit, így legalább szerencséjük volt ennyiben.

A házban már várták a két embert, de még nem indultak a hajóra. Liliána és Vivien az asztal mellett üldögélt, Szilvia pedig az ajtóban állt és a felhőket kémlelte, amik tényleg nem

a megszokott formájukat adták. Az asztal körül ülők között is inkább a félelem dominált. Liliána még mindig nem tudta túltenni magát, de már nem sírt, hanem reménykedett, s várta, mikor szólnak a többiek. A másik lány is aggódott, nem tudta mihez kezdjen.

Alig telt el pár perc a két férfi megjelent a kerítés előtt, s gyorsan a hajó felé vették az irányt. Agyonázva, de sietve felrohantak a hajóra, ahol Taru már várta őket. Laura még mindig a székében üldögélt és figyelte az eseményeket. A szerelő pedig a generátorterem ajtajában figyelte a pilótát, minden mozdulatát figyelemmel követte.

- Ú, te jó ég, milyen idő van odakint? Gyorsan hozzátok be az elemeket! – intett nekik Rudi.

- Te könnyen beszélsz, mert nem kellett ezt a két vackot, ami mellesleg megmenti az életünket, az egész szigeten átcipelned! – mérgelődött Oliver, majd finoman letette a hátsó teremben a kívánt helyre. Rhys is mellétette a másik két energiatárolót, aztán Rudolf következett. Először összekötötte az elemeket, végül hozzácsatlakoztatta a tárolóegységhez. Ezután már csak át kellett vezetni az energiát a tárolókba.

- Energia átirányítva. A felszálláshoz elegendő! – szolt hátra a pilóta.

- Rendben. Akkor mi szólunk a többieknek! – közölte Oliver, majd ismét kimentek a csepergő esőbe. Az ajtó bezárult mögöttük, a fedélzeten pedig elkezdődtek a munkálatok.

- Hajtóművek üzembe helyezése rendben! – jelentette Laura.

- A generátorok indításra készek. Az energiakészlet megfelelő. Mindjárt mehetünk.

- Remélem is. Felszállás előkészítése megtörtént. Hajtóművek rendben! Az energiaszint... mi történt? Az energiaszint ingadozik. Biztosan jól csináltad?

- Nem szoktam elrontani a rutinmunkákat. A motorok?

- A motorok leállnak! – kezdett aggódni a pilóta. – Tartalékok átirányítva! Kevés az energiánk!

- Nem, nem kevés! – felelte a szerelő, majd odarohant a lány mellé. – Emiatt haltak már meg sokan, gyere! El kell hagynunk a hajót! Gyere már! – emelte ki a pilótát a székéből, mivel fájt a lába, ezért ölbe kapta és rohant vele kifelé az ajtón.

- Mi történik? – kérdezte Laura, miközben Taru az ajtót nyitotta.

- Túlterhelődnek a generátorok. Nem műszaki hiba, vírus vagy programhiba okozza. Tűnjünk innen! – nyílt ki az ajtó, s kirohantak a fák közé. Az eső még mindig csepergett, habár már elég kezdett sűrűn esni, a szél pedig még a legeldugottabb helyekre is befújta azt. Kifutottak a fák közül, miközben szembetalálkoztak a többiekkel, akik a hajó felé siettek volna.

- Mi van? Mi folyik itt? – kérdezte sűrűn az őrmester.

- Felrobban a hajó! Túlterhelődnek a generátorok! – kiáltotta a szerelő, de rögvest azután egy kisebb robbanás hallatszott, s kigyulladt a gép hátulja. Ezután pedig pár másodperccel később az egész hajó a levegőbe repült. Az emberek alig tudtak megtenni pár lépést, hogy minél távolabb legyenek a detonáció helyszínétől, s az már meg is történt. Most már nemcsak eső hullott az égből, hanem fadarabok és fémhulladékok is. A robbanás ereje több fát is kidöntött, s a gépezetből nem maradt semmi. A lehulló törmelékek egy része az emberekre hullott, de csak a dokit találta el egy nagyobb darab, aki nagyot mérgelődött. A

kigyulladt fákat az eső hamar eloltotta, terjedni sem volt ideje.

Az emberek alig eszméltek fel egy villám a közeli sziklákba csapott bele, ami a dombnak a tetején ült, s levágott egy nagydarabot belőle, mely lezuhant a mélybe, ott pedig még több részre hullott szét. Először Oliver és Liliána állt föl, utána jöttek a többiek.

- Hát ez remek! – bosszankodott a tiszt, s nem tudta mit tegyen mérgében. – Most mit fogunk csinálni? – kiáltotta kérdését a többiek felé egy hatalmas dörrenés közepette.

- Nincs más hajónk! – felelte Szilvia, akit Taru segített fel.

- Nem fogjuk sokáig húzni! – szólt hangosan a szerelő, miután egy újabb szikladarab zuhant a völgybe. Több darab is ráesett a házra, majd egy következő villám a ház melletti dombba vágott.

- Azt hiszem nincs semmi más megoldás! Elvesztünk! – kiáltotta remegve Szilvia, s nagyon félt. Félt ő is és a többi is, mert nem tudták mitévők lehetnének. Csak álltak és figyelték, ahogyan a sziklák egymás után zuhannak le a völgybe, ahol fákat döntenek ki és még apróbb darabokra esnek szét. Nem láttak kiutat, még a reményük is elhalványult. Mindannyian kezdtek fájni, ahogyan ott álltak az esőben és erős szélben. Már bármerre kémlelték az eget, mindenfelé csak a fekete felhőket láthatták. Ömlött az eső, megállás nélkül, a szélroham pedig mindegyiket még távolabb repítette az eredeti helyétől. Az emberekről csurgott lefelé a víz, majd a fiatal Vivien szólalt meg.

- Ne menjünk mégis a bűvőhelyünkre? Hátha mégis túlélhetnénk ott, ha már nincs más remény... - s hangja elhalt, már alig hallatszódott utolsó szavai, s ő is reszketett. Nemcsak a hidegtől, hanem a veszélytől és a halálnak szelétől. A villámok egymás után csaptak le a kicsiny kis szigetre, s elzárták az utat a menekülők előtt. Mindannyian megrémültek, de nem mozdultak a helyükről. Egyáltalán nem is tudták, hogy merre mehetnének.

Az esőnek moraja közül egyszer hirtelen Rhys hangja hallatszódott, aki még csak akkor tápászkodott fel. A többiek észre sem vették, hogy ott fekszik. Nem is vehették volna észre, mert az eső függőnyt képezett körülöttük, s nem láthattak semerre sem.

- Talán van egy megoldás! – kiáltotta a szélbe, ami elvitte hangját, de éppen annyit átengedett, hogy a többiek meghallják.

- Micsoda? – üvöltött vissza Oliver, majd felsegítette a dokit. – Mi van a megoldással? Merre?

- Arra! – mutatott kelet felé Rhys. – A dombok között van egy kapu! Siessünk!

Rögtön elindultak, szorosan egymás mögött haladtak, nehogy elveszítsék egymást. Tíz perc is beletelt, míg eljutottak a domb tetejére, ahonnan csak úgy ömlött lefelé a víz a völgybe. Óvatosan, de mégis sietve lesétáltak a domboldalon, ahol többször is megcsúsztak, majd egyszer magukkal vitték az egész kaptatót, s gyorsan leérkeztek a völgybe, éppen egy kör alakú képződmény tetejére, amit még nem lepett el a víz, mert az egész völgyben már legalább húsz centis víz volt, s úszott már minden. Az eső is szakadt, megállás nélkül, a sűrű vízfüggönyből csak egy-egy villám fényes csápját láthatták, mást nem nagyon. A kör közepén ácsorogtak, s nem tudták, hová menjenek.

- Ez az! Ez a kapu! – kiáltott Szilvia.

- És hogy működik? – érdeklődött kicsit feszülten Oliver.

- Nem tudom, még sohasem láttam működés közben!
- Nincs valami távirányító hozzá, vagy valami? – kérdezte a lehető leghangosabban Taru.

- Nem hinném!

- Gondolkozzon, hogyan kell beindítani! El kell innen tűnnünk! – szólt rá Rhys.

- Honnan tudhatná, mikor még nem is látta működés közben! – kérdezte Laura.

- Valahogy mégiscsak be kell indítanunk ezt a vacak tákolmányt! – nézte a lába alatt heverő kört.

- Nincs semmi jelölés rajta! Nem látok semmit! – ordította Taru.

- Hogy az a jó bűdös anyját ebbe a szarba! – dobbantott egy nagyot Rhys, mire egy villám csapott a közvetlen közelbe, alig néhány méterre tőlük, de hirtelen felemelkedett egy íves rész az egyik oldalon, ami egy félkörnek volt az egyik fele, s négy méter magasan állt meg a teteje, várta a másik részt.

- Mit csináltál? – kérdezte Oliver.

- Semmit, nem nyúltam semmihez!

- És ez? Mi ez? – mutatott az alakzatra az őrmester.

- És ha nem is ő volt? – kérdezte Liliána.

- Akkor ki? Mi csak itt álltunk!

- Mondom, hogy nem csináltam... - aztán eszébe jutott a dobbantás. Egy kicsit arrébb ment, s megint dobbantott, addig a többiek össze-vissza kiabáltak, alig hallották egymás hangját. Szörnyű egy idő volt ez, alig élhet túl valaki ilyet, főleg ha eléri a tetőpontot. De Arquette-nek igaza volt. A félkör másik része is hirtelen megemelkedett, alig egy másodperc alatt. – Dobbantsatok!

- Mi van?

- Erőteljesen lépjete a földre!

Ennek meglett a hatása. Gyorsan mindenki a kör közepére ment, s dobbantottak. Alig két másodperc alatt felemelkedett egy másik félkör is, merőlegesen a másikra, s mindegyikből vízszintesen egy-egy újabb kis rész bújott elő, majd a másikba csatlakozott, így százhetven centi magasan egy újabb kör jelent meg.

- Most mi lesz?

- Nem tudom!

Nem lehetett látni, hogy mi történik, vagy hogy milyenek azok a körgyűrűk. Alig öt másodperc múlva egy vakító fényességet láttak, majd egy fényes gömb belülről beburkolta az egész szerkezetet, s az egyik pillanatban még mindenki ott volt, a másikban már senki sem, s a tartószerkezetek is fél másodperc alatt eltűntek a talapzatban.

Egy dombvidékes részen két fura lény sétált, mellettük két másik hatlábú, vékony, sötétszínű, másfél méter magas, aprófejű lényekkel. Ám gazdáik nem hasonlítottak emberekre. Bőrük tengerkék volt, s testüket pikkelyek borították. Fejük kerek és kopasz volt, s nem szőr, hanem pikkely és szaru borította. Orruk is egészen lapos volt, nem nyúlt nagyon előre, kicsit talán hasonlított az emberekéhez, fülük az égnek meredt, kis kerek

szemük barnán ragyogott a napfényben. Ruhájuk hasonlított a tógákhoz, fehér ruhadarab volt átvetve a két vállukon, de több darabból állt, rajta rengeteg aranyozott gombbal. Termetes és erős lények voltak, de a ruha sok mindent eltakart. Habár az egyik karjukat teljesen beborította a ruhadarab, de a másikon már csak a vállát takarta el. A lábukra is ez volt jellemző, csak ott éppen fordítva volt. Lábukon fekete csizma taposta a földet.

Két hosszúkás domb fogta közre a kikövezett utat, ahol a két ismeretlen sétált a másik két állattal együtt. Az út közepén egy széles sugarú kör helyezkedett el, amit négy fa ölelt körbe, melyeknek sötétszürke volt a törzsük. A növények leveleit gyengéden lengette az enyhe szél, mely kellemesen cirógatta a fák és bokrok leveleit, melyek ritkásan nőttek a domboldalon. Az égen csak néhány báránnyfelhő úszkált vígan, s az ég a kék és a lila közti átmenetben pompázott. A boltozaton még sok minden mást is meg lehetett pillantani. Például a két nap, mely egymásnak majdnem ellentétes oldalon állt, vagy a három hold, némelyik távolabb, valamelyik közelebb volt, az egyik jelentősen közel, mert hatalmasnak tűnt. Ezen felül még egy keskeny, de hosszú csík osztotta két részre az égboltot, ami fénylő világoskék színben uralta azt a kis részt fent a magasban, ami valójában több milliárdnyi vagy esetleg milliárdnyi csillag együttes fénye adta azt a csodálatos színt, amely néha kicsit sötétebbé változott, mert az útban lévő feketelyukak elnyelték az érkező fény egy részét.

Békés, vidám és csöndes nap volt ez ezen a helyen. Madárhangok hallatszódtak, de csak nagyobb repülő állatok látszódtak a közelben és a távolban is. Egyelőre semmi rossz nem történt ezen a napon itt... egyelőre.

A két lény békésen sétált az állatokkal együtt, s már a domb vége felé közeledtek. Az egyik állat mély hangon morogni kezdett, de gazdáik nem tulajdonítottak felé nagyobb figyelmet. Már azért sem, mert ez a táplálkozásához volt szükséges neki. Hirtelen nyálat köpött az út mentén lévő fűbe, majd nyelvével gyorsan felkapta a nyálba ragadt áldozatát. Jó alaposan megrágta, majd lenyelte.

Amikor a domb végére értek a nyugalmat valami hang zavarta meg. Úgy hangzott, mintha két fém felület súrlódna egymással, habár alig néhány másodpercig hallották. Megálltak és nem mozdultak a helyükről. Mögöttük a kör alakú részben a kapu tartószerkezete emelkedett fel. Eztán egy fehér fényesség szórta szét ragyogását, majd mintha valami víz ömlött volna ki, s hangok hallatszódtak, nyöszörgések.

A két ismeretlen csak állt és nem mozdult. Tudták, hogy mit tegyenek, határozottan álltak a lábukon. A szél enyhén mozgatta a tógájukat, majd egy váratlan pillanatban előkaptak valami botokat, mindkét kezükben tartottak egyet, s villámgyorsan sarkon fordultak. Kezükben lévő fél méteres botokat, melynek végén egy hatszög alakú rész helyezkedett el, a kapun kieső emberek felé fordították. A fegyvereken ezután kis zöld hólyagok jelentek meg.

- Ker'tau'bezir afteoiu'marte! – kiáltotta az egyik, mire Rhys tápászkodott fel a körben.

Igen, a Berzilosról ide kerültek. Szerencsájük volt, mindannyian jól voltak, csak teljesen elázva. Lassan felnéztek az idegenekre, s figyelték a két állatot előttük, melyek két elülső lábukat felemelték és egymáshoz dörgölték. Az egyik elindult az emberek felé, de a mögötte álló ismeretlen rákiáltott. – Fitu!

A lény megállt és nem mozdult. Az emberek lassanként feltápászkodtak a földről, Rhys és Taru felsegítette Laurát és Szilviát, majd Liliánát is. Vivien rögtön felállt, nem szorult segítségre, persze senki sem sérült meg a kis esésben, mert a vihar valamiben befolyásolta az érzékelést.

A két állat félelmet keltett mindegyikükben, nem néztek ki bizalomgerjesztően. Egyikük sem tudta mitévők legyenek, s fegyvertelenül álltak két ismeretlen ronda élőlény és két fegyveressel szemben. Nem futhattak el, csak a megadás maradt az esélyük.

Az emberek mozdulatlanul álltak a körben, de egy idő után Rhys a többiek felé fordult. Először csak kérdően nézett rájuk, majd megkérdezte őket:

- Most mi lesz? Állunk és várunk, hogy megölnek vagy sem?
- Honnan tudjam én azt! Azok a fegyverek nem túl kecsegtetőek! Egyáltalán kik ezek?
- érdeklődött Taru.
- Úgy tűnik nem néz tv-t. Ezek griniok. Hát egyikük se látott még egyet sem? - kérdezte hidegen Riemann.

- Nem néztem a GSN hírcsatornát, nem az én esetem...
- Den'ti Ri'deu 'bezir ok'ra've! - kiáltott az egyik idegen, majd a társához fordult. - Defir 'ten'dar!

- Hobu' tis! - volt a felelet, aztán közelebb léptek az emberekhez, de az állatok nem mozdultak. - Jobb, ha nem ugrálnak és nem kapálóznak túl sokat! Először tisztáznunk kell kik is maguk. Honnan kerültek ide?

- Na, ez egységes nyelv, ez már mindjárt más. A Berzilos bolygóról. - felelte az őrmester komoran és meglepetten egyszerre.

- És mit akarnak itt? - érdeklődött tovább, majd hirtelen hátrafordult, s ráfordult a közelebb lépő állatra. - Fitu da'ta! - erre a lények jó pár méterrel hátrébb mentek, aztán a griniok leengedték fegyvereiket. - Szóval mit akartok itt?

- Szóval - törte meg a hosszú csendet Rhys, mivel senki sem válaszolt -, minden úgy kezdődött, hogy a Hébé csillaghajónkat az idegen megsemmisítették, alig tudtunk elmenekülni. Lezuhantunk a Berzilosra, ahol pedig egy szép nagy vihar jött, mely mostanra mindent elmosott azon a szigeten. Észrevettünk ezt az építményt, ezt a kaput, s megpróbáltuk beindítani, s ennek köszönhetően itt vagyunk.

- Értem. - bólogatott megértően a grinio. - Folytassa!
- Hát... jó volna hazakerülni. Haza szeretnénk jutni, de még azt sem tudjuk hol vagyunk.

- És mint a Kolóniai Egyesült Szövetség egyik katonája megkérem magukat, hogy segítsenek hazajutatni minket! - folytatta tovább Oliver.

- Mi nem tartozunk bele a Béke Ligájába, sem a Testőri csapatokba. És ha minden igaz nem sok hajónk van itt, főleg menekülésre hozattuk ide őket. Ez a grinio lakta bolygó több évezrede van itt, s megőriztük függetlenségünket és különállásunkat.

- Nem ismerik véletlenül Tau' Funklunt? - kérdezte Riemann, mert senki sem szólalt meg. Valakit az állatok rémítettek meg, valaki pedig nem mert még szólni se.

- Hallottunk róla.

- Ah, értem. Szóval hallottak róla. És most segítenek nekünk vagy megegetnek a házi kedvenceikkel? Mert tudja nem esetünk az itt álldogálás csuromvizesen. Legalább a hölgyekre legyenek tekintettel!

- Minket nem érdekelnek az emberek... éppen ezért, hogy mihamarabb megszabaduljunk maguktól el kell tüntetnünk magukat a bolygónkról. - válaszolta hidegen a grinio.

- De sem a gyilkosság, se a kínzás nem a mi eszközünk, szóval kövessenek, mutatok valamit.

- Fitu nati! - szólt a másik az állatokra, amik elindultak előre az úton. Az egyik grinio elől, a másik hátulról kísérte a csapatot.

- Nem esett bajtok? - kérdezte Taru Laurától.

- Jól vagyunk, csak kicsit vizesek. - egy pillanatra mosolygott és odabújt a fiúhoz és úgy mentek tovább.

Negyedórányi menetelés után még mindig nem álltak meg, habár a griniok elég magabiztosan mentek előre, az emberek annál kevésbé. Mindenki másra irányította a figyelmét, de Liliánának feltűnt valami szokatlan, vagy éppen ismerős, ezért odasietett Arquette-hez mellé és halkán szólt hozzá.

- Figyelj csak Rhys.

- Igen Lilike? Mondd csak.

- Ritkán szólítasz így, de most nem ezért jöttem ide. Figyeld meg a tájat, nem ismerős valami?

- Mit nézzek különösebben rajta?

- Tudtam, hogy magyarázatra szorul. Nézd meg a bal oldalon azt a hegyet, majd a jobb oldalon, és végül azt a hullámosat előttünk. Nem dereng semmi? Gondolkozz egy kicsit, Te is láttad már ezt! - próbálta emlékeztetni a dokit, de csak nem akart neki beugrani.

- Csak nem az, amire én gondolok?

- Ha kimondod, akkor talán az is lesz. - mondta kedvesen a lány.

- A Galamb-hegyek?

- Pontosan... tudtam, hogy sikerülni fog. És akkor melyik bolygón vagyunk?

- Ha minden igaz, akkor az Aranyvillámon, nemde?

- Talált.

- Akkor rendben van. Menj csak tovább.

- De... - tartotta volna vissza, ám addigra már ott is volt az elől menetelő grinio mellett, amit az őrmester sem értett.

- Elnézését kérem, de maguk nem teljes mértékben mondták el az igazságot, igaz? - kérdezte határozottan az orvos.

- Hogy érti ezt? - próbálta a lény leplezni a tényt.

- Úgy, hogy valójában egész érdekes dolgok vannak errefelé. Ha az emlékezetem nem csal, akkor Tau' Funklun nem lakik fényévekre innen, csak kilométerekre. És ha jól emlékszem, akkor mi most a Galamb ölében sétálunk, a hegyek között. És ha tényleg jól emlékszem, akkor ez az Aranyvillám. Szóval, akkor mit nem ért?

- Óh - mosolygott a grinio és eltette a fegyverét -, kedves barátom, látod ebben igazad

van. Reméltük, hogy nem kalózok vagy más alvilági lények közül kerültek ide. Ennek nagyon örülök. - aztán hátrakiáltott, majd visszafordult Rhyshez. - Ga'ta! És igen. Néha el kell hallgatni bizonyos dolgokat bárki elől, hogy megbizonyosodjunk róla, hogy igazat mondanak-e. Ti igazat mondtatok, s vannak hajóink is, jóval több, mint mondtam. De majd Tau mindent elmond nektek.

- Most hol van? Itt a közelben vagy jóval távolabb?

- Nincs olyan messze, de gyalog napokig tartana az út, ezért kell egy kis segítség.

- Például néhány jármű?

- Pontosan. A neve futóvillám. Jó kis járművek... de ha úgy gondoljátok mehetünk állatokkal is.

- Nem, nekünk tökéletesen megfelelnek ezek is. - mondta Oliver. - De, hogy működnek ezek? Nem hinném, hogy tudja bármelyikünk is irányítani.

- Nem is kell érteni hozzájuk. Könnyedén elviszünk titeket oda, ahová megyünk. Nem kell sokat fáradoznotok a tanulással. Csak egy vezérlésre kötjük őket és majd mi elviszünk titeket. Az egész lényege szinte csak a két irányítókaron múlik, amit fogni kell. Egyszerűen mozgatható és irányítható. Nem bonyolult.

- Igen, érthető... - hadarta el az őrmester és az egyik gépre állt. - Akkor indulunk?

- Természetesen. Mindenki szálljon fel valamelyik gépre, s kapaszkodjon erősen. - majd ő is felszállt az egyik gépre. Liliána töprengett egy kicsit, s mivel az őrmestert nem tartotta túl megbízhatónak a vezetés terén, és a többiek már felszálltak, így ő felállt az egyik grinio mögé. - Akkor indulás!

Az idő lassan szállt, de ők annál gyorsabban, siettek, ahogyan csak tudtak, mintha valamit vonattal mentek volna, az elsőt a griniok irányították, a többiek pedig csak kapaszkodtak, a vezérlés vitte őket utánuk. Közel százötvennel száguldoztak valamikor síkságon, máskor hegyeken át, megint máskor pedig erdőben. Így alig egy óra alatt oda is értek, és megálltak az erdő egyik tisztásán.

- Meg is érkeztünk. - mutatott körbe az egyik grinio.

- Hová? Ez csak egy tisztás. - értetlenkedett először Rhys.

- Nem egészen. - kapta elő fegyverét az egyik földön kívüli.

- Hohó! - hőkölt hátra Oliver, miközben a fegyveréhez kapott.

- Ne aggódjatok. Nem lesz baj. - mosolygott a grinio, majd belelőtt kétszer is a földbe.

- Ez miért volt jó? - nézte a földet Taru.

- Mondtam, hogy nem lesz baj. - nyílt meg egy kis része a földnek, majd fekete lett, mélynek tűnt, de más nem látszódott. - Ugorjatok bele.

- Nem lesz mély? - nézett bele Liliána.

- Nem. - bölintott az egyik grinio a társának, mire az beleugrott és eltűnt. - Bízatok bennünk.

- Rendben, végül is nincs mit vesztenünk. - vont vállat Rhys, aztán beleugrott a feketeségbe. Csak egy furcsa anyagon esett át, majd egy közel 2 méter mély lyukba esett, amiből egy kis folyosó vezetett ki. - Wow, gyertek Ti is, nincs mitől félni. - javasolta nekik Arquette.

Így hát a többiek is beleugráltak sorba, majd utoljára a grinio vezető. Először mindannyian csodálkoztak, de hamarosan megindultak lefelé a lejtőn. Végül egy nagy teremben értek, ahol egy másik grinio várta őket. Semmiben sem különbözött a többitől, de Oliver rögtön ráismert. Ugyanis ő volt Tau' Funklun, a griniok egyik dicső vezetője.

- Üdvözlét Neked Tau! Örülünk, hogy láthatunk. – köszöntötte őt az őrmester.

- Igen, én is örülök, hogy itt vagytok. De hamarosan mennetek kell, ezért már fel is készítettem egy hajót az indulásotokra. De ha akartok, természetesen maradhattok.

- Ööö... én személy szerint menni szeretnék. Tudom, hogy a griniok jók, de most mégis otthon lenne a legjobb.

- Igen, én is így vélekedek, bár szívesen maradnék. – felelte Szilvia.

- Rendben, valahogy ezt gondoltam. Gyertek, menjünk akkor.

Tíz perc séta után meg is érkeztek a szállítóhajóhoz, ami kint állt egy másik tisztáson. A grinio pilóta már várta őket, úgy tűnt, itt mindenki számít a másikra. Az emberek elbúcsúztak Tautól és a többiektől. Beszálltak a gépbe, a pilóta pedig utoljára szállt fel, bekísérve a többi embert. Bezárták a kapukat. Bekapcsolták a hajtóműveket és lassan felemelkedtek.

- Jó utat hazafelé! – szólt utánuk Tau, majd visszament a föld alatti városukba.

A gép már a magasba szárnyalt, aztán kilépett a bolygó légköréből és elindult a Földre, hisz mindannyian ott érezték a legjobban magukat, noha nem is mindenki onnan származott, de mégis a Föld volt az anyabolygójuk, az igazi őshazájuk. Szerették a világnak azt a részét és most már ismét mehettek haza, túlélve egy kemény és nehéz küzdelmet. És végre hazatérhettek a saját és kedvelt világukba, pedig azt hitték, hogy nem is élte túl senki a Hébé robbanását, de mégis, nekik sikerült. És immár hazafelé tartottak, a Földre...

Scott McBayer

2004. június 19.